

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถ กลวิธีและปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา ๔๓ (บ้านคลองเขตร) อำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

1. การอ่านและทฤษฎีการอ่าน

1.1 ความหมายของการอ่าน

1.2 ความสำคัญของการอ่าน

1.3 จุดมุ่งหมายของการอ่าน

1.4 ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1.5 การอ่านเพื่อความเข้าใจ

1.6 องค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

1.7 ทักษะการอ่าน

2. การประเมินการอ่าน คติวิเคราะห์ และเขียน ตามหลักสูตรสถานศึกษา พุทธศักราช

2551

2.1 หลักการประเมินการอ่าน คติวิเคราะห์ และเขียน

2.2 ขอบเขตการประเมิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3

2.3 ตัวชี้วัดความสามารถในการอ่าน คติวิเคราะห์ และเขียน

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 งานวิจัยในประเทศ

3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

การอ่านและทฤษฎีการอ่าน

ความหมายของการอ่าน

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการอ่านที่คล้ายคลึงกัน และแตกต่างกันไปตามแนวความคิดของแต่ละท่าน ดังเช่น กูดแมน (Goodman, 1973) เห็นว่า การอ่านเป็นกระบวนการคิดทางสมอง เป็นเกมการเดาทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่ผู้อ่านจะต้องเลือกตัวนะที่อยู่ในข้อความ เพื่อเดาความหมายของเนื้อความทั้งหมด ซึ่งกระบวนการนี้ต้องผ่านกระบวนการคิดทางสมอง ในขณะที่สมองรับรู้ตัวอักษรนั้น ผู้อ่านต้องมีการคาดเดาล่วงหน้าถึงเรื่องที่อ่าน โดยอาศัยประสบการณ์เดิมและความรู้พื้นฐานของตัวผู้อ่านเอง ซึ่งครอว์ลีย์ (Crawley, 1995) และ เพ็ญศรี รังสียากุล (2531) มีความคิดในลักษณะคล้ายกัน คือ การอ่านเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน ต้องการสมาธิในการใช้กระบวนการคิดรำลึกถึงคำต่าง ๆ ไม่เพียงแต่มองสัญลักษณ์ตัวอักษรแล้วทราบความหมายก็จะทำให้เข้าใจสิ่งที่อ่านได้ แต่ต้องอาศัยการตีความ การปฏิสัมพันธ์กันระหว่างความคิดและสิ่งที่มองเห็น แล้วจึงเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านได้ ซึ่งสอดคล้องกับนิยามการอ่านของประเทิน มหาจันทร์ (2531) และ ไวท์ (White, 1981) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะที่ยู่ยากซับซ้อนต้องใช้ความคิดและความสามารถในการทำความเข้าใจสิ่งที่อ่าน ต้องอาศัยกลไกอื่น ๆ ประกอบ เช่น การประเมิน การตัดสินใจ การจินตนาการ การใช้เหตุผล ดังนั้นการอ่านจึงต้องใช้ทักษะหลาย ๆ ด้านประกอบกัน ดังนั้นผู้อ่านจะรับรู้ ค้นหาความหมาย เข้าใจและตีความในสิ่งที่อ่านได้ ต้องอาศัยกระบวนการทางสติปัญญา อาศัยประสบการณ์เดิมและจินตนาการของผู้อ่านมาช่วย แล้วจึงพิจารณาความหมายจนเกิดความเข้าใจในที่สุด ทั้งนี้การอ่านจะเกิดกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับสิ่งที่อ่าน รวมถึงตัวผู้อ่านเองต้องมีเจตคติต่อสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปใช้ในการตีความ ขยายความจุ่มงหมายของผู้เขียนด้วย คูเปอร์ วัลเชลน์ และชิพแมน (Cooper, Warnle & Shipman, 1988) และ แฮร์ริสและสมิธ (Harris, 1969; Smith, 1978)

จากความหมายของการอ่านดังกล่าวสรุปได้ว่า การอ่าน เป็นกระบวนการทางความคิดที่ผู้อ่านจะรับรู้ เข้าใจ ตีความหมายและคาดเดาส่ิงที่อ่านได้ ก็โดยอาศัยความรู้พื้นฐาน ประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ตัวชี้แนะทางภาษาที่ปรากฏในข้อความ และในบางครั้งผู้อ่านต้องใช้จินตนาการ การคิดพิจารณาและใช้เหตุผลประกอบ เพื่อตีความ ขยายความ ประเมินและเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมาในการเขียนนั้น ๆ ด้วย ทั้งนี้การอ่านจะมีประสิทธิภาพได้นั้นผู้อ่านต้องตระหนักถึงความสำคัญของการอ่านด้วย

ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตของคนเราอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะเป็นช่วงวัยใด เนื่องจาก การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ประสบการณ์ และความเพลิดเพลินอันเป็น

ประโยชน์ในการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบัน หรืออาจกล่าวได้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นและสำคัญ เพราะการอ่านเป็นทักษะที่ต้องนำไปใช้ทั้งในด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ รวมทั้งการดำเนินชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะปัจจุบันนี้เป็นยุคข้อมูลข่าวสารทำให้คนไทยมีโอกาสอ่านภาษาอังกฤษมากขึ้น

นักวิชาการด้านการศึกษา ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านในด้านต่าง ๆ ไว้ดังนี้

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2549) กล่าวว่า การศึกษาวิทยาการและความรู้ต่าง ๆ ต้องอาศัยการอ่านเป็นสำคัญ เพราะการอ่านจะช่วยส่งเสริมความรู้ความคิดของคนเราให้เพิ่มพูนขึ้น การอ่านเป็นการสร้างประสบการณ์พื้นฐานที่จะช่วยให้มนุษย์รู้จักแก้ปัญหา และอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข การอ่านมีบทบาทสำคัญต่อการเรียน ทั้งนี้เพราะว่า การจดบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร การแสวงหาความรู้ต่าง ๆ แม้จะเป็นการเรียนรู้จากครูโดยตรง ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้วิธีการเรียนรู้โดยการอ่านเป็นสำคัญ ฉะนั้นการอ่านจึงเป็นรากฐานสำคัญในการเรียนวิชาต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ (มัทนา นาคะบุตร, 2544) กล่าวว่า การอ่านเป็นเครื่องมือพื้นฐานที่นักเรียนใช้เรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ รอบตัว ผลการเรียนรู้วิชาต่าง ๆ ระดับประถมศึกษาจะขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่านของนักเรียนทั้งสิ้น ระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา ความรู้และเทคนิคในการอ่านยังมีความสำคัญมากขึ้น ผู้เรียนจำเป็นต้องอ่านตำราเรียนจำนวนมาก ดังนั้นนักเรียนจึงต้องมีความสามารถในการอ่านอย่างรวดเร็วและเข้าใจเรื่องที่อ่านได้อย่างดี มิฉะนั้น จะเสียเปรียบด้านการเรียน ซึ่งนักการศึกษาอีกท่านที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่าน คือ เปลื้อง ณ นคร (2542) กล่าวว่า หนังสือเป็นชุมทรัพย์อันประเสริฐซึ่งเราอาจจะขุดเอามาเป็นประโยชน์ได้โดยเสียแรงและค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด แต่มีคนเป็นอันมากไม่สามารถพบโชคตาจากชุมทรัพย์แห่งนี้เพราะขาดเครื่องมือสำคัญ นั่นคือการอ่าน

นอกจากนักการศึกษาไทยที่เห็นความสำคัญของการอ่านแล้ว นักการศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องด้านการเรียนการสอนของต่างประเทศ ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

สมิท และเดชันต์ (Smith & Dechant, 1961) ที่มีความเห็นว่า การอ่านเป็นหนทางสำคัญที่นำไปสู่ความรู้ทั้งปวง การอ่านทำให้ผู้อ่านได้รับรู้ข่าวสาร เรื่องราว ความคิด อุดมคติ ความปรารถนา ตลอดจนสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งในอดีตและปัจจุบัน ซึ่งเป็นการขยายการรับรู้จากสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวไปยังสิ่งแวดล้อมทั่วโลกได้ และผู้ที่สนับสนุนความคิดของ สมิทและเดชันต์ คือ สแตรง แมคคัลเลจ และแทรกซ์เลอร์ (Strang, Mccullough & Traxler, 1961) ซึ่งมีความเห็นว่า การอ่านมีความสำคัญในการพัฒนาบุคคลและสังคม การอ่านมีประโยชน์ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้เข้าใจธรรมชาติของโลกและมนุษย์จนทำให้มีความสามารถในการแก้ปัญหา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์และช่วยให้เกิดความเพลิดเพลินในยามว่าง ซึ่งความเห็น

สอดคล้องกับนักการศึกษา ฟินอคเชียโร (Finocchiaro, 1974) ได้ให้ความเห็นว่า การอ่านเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของการแสวงหาความรู้เพื่อนำไปใช้ปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพของชีวิตและสังคม ความรู้ที่ได้รับจากการอ่านเป็นความรู้ที่มาจากการลงทุนที่น้อยที่สุด แต่เป็นความรู้ที่ขยายไปสู่วงกว้างที่สุด โดยเฉพาะโลกปัจจุบันที่มีความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการอย่างมาก การอ่าน จึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้บุคคลก้าวหน้าทันต่อเหตุการณ์และความเจริญก้าวหน้าของโลก

เพราะฉะนั้นอาจสรุปได้ว่าความคิดเห็นของนักการศึกษาทั้งชาวไทยและต่างประเทศ มีความเห็นสอดคล้องกันเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านมีความสำคัญทั้งในด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ และการดำเนินชีวิต

จุดมุ่งหมายของการอ่าน

การอ่านมีจุดมุ่งหมายแตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้อ่านว่าต้องการอะไรจากการอ่าน อ่านเพื่ออะไร และอ่านทำไม ดังแนวคิดของลีดี้ (Leedy, 1968) และเกรลเลท (Grellet, 1981) ให้แนวคิดคล้ายกัน 2 ประการว่า การอ่านมีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความรู้ ข้อมูลข่าวสาร ที่ตนต้องการ ทำให้เกิดความรู้ และมุมมองที่กว้างขึ้น เป็นการอ่านที่ต้องการเนื้อหาและรายละเอียดของสิ่งที่อ่าน และอ่านเพื่อความบันเทิง เป็นการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เป็นการอ่านที่ทำให้เกิดปัญญา แง่คิด และความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ทั้งนี้ ลีดี้ได้ให้แนวคิดเพิ่มเติมอีก 2 ประการคือ การอ่านมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ความคิด เป็นการอ่านเพื่อทำให้ผู้อ่านทราบความคิดเห็นของผู้เขียน ช่วยให้ผู้อ่านรู้จักการพิจารณาหาเหตุผลวิเคราะห์งานที่อ่าน และประการสุดท้ายคือ อ่านโดยมีวัตถุประสงค์หรือความต้องการอื่น ๆ เป็นการอ่านเพื่อสนองความต้องการของผู้อ่าน เช่น อ่านประกาศโฆษณา หนังสือพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ข่าว สังคม เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีแนวคิดของบลัดันและคณะ (กังษตา พิบูลนุรักษ์, 2552) ในการแบ่งจุดมุ่งหมายในการอ่าน ดังนี้

1. อ่านเพื่อหาข้อมูล เป็นการอ่านเพื่อค้นหาข้อมูล หรือต้องการหาความรู้มาใช้ในการแก้ปัญหาที่ผู้อ่านประสบซึ่งเป็นการอ่านเพื่อตอบสนองความต้องการด้านความรู้ในแขนงต่าง ๆ ในระดับสูงขึ้น โดย ผู้อ่านต้องมีความรู้และเข้าใจกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ของภาษาเขียนมีความรู้เกี่ยวกับการสร้างคำ ความหมายและหน้าที่ของคำ และมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะสาขา
2. อ่านเพื่อวิเคราะห์วรรณกรรม เป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องรู้วิธีการวิเคราะห์ วิจัย เนื้อหา ด้านวรรณคดี ซึ่งเป็นภาษาที่ลึกซึ้ง ผู้อ่านต้องเข้าใจสำนวนโวหารเฉพาะเรื่องเป็นอย่างดี เพื่อช่วยในการวิเคราะห์ตีความ
3. อ่านเพื่อการแปล เป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่แปลเป็นอย่างดี อีกทั้งยังต้องมีความรู้เรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ การเปรียบเทียบ โครงสร้างประโยคของทั้งสองภาษา

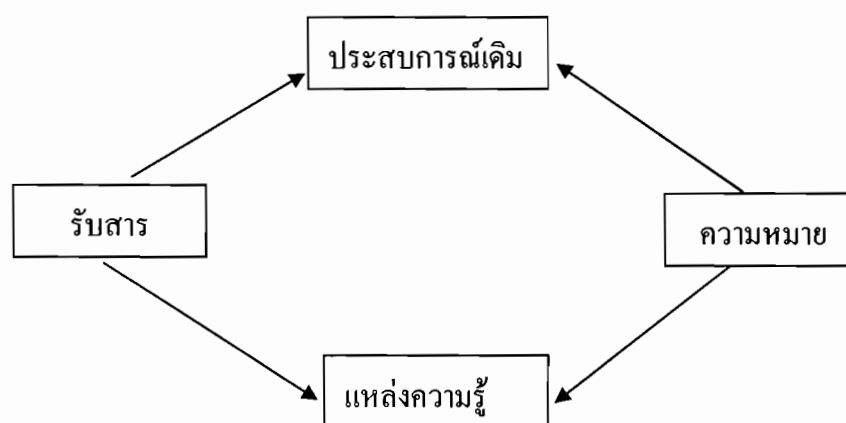
4. อ่านเพื่อจับใจความได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว เป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องมีหลายทักษะในการอ่าน เพื่อช่วยในการจับใจความสำคัญ ค้นหาความหมาย และสามารถแปลได้อย่างรวดเร็ว จึงสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายในการอ่านมีความแตกต่างกันไปตามความต้องการของผู้อ่าน ในแต่ละครั้ง ซึ่งหากผู้อ่านมีจุดมุ่งหมายในการอ่านแล้ว จะช่วยให้การอ่านตรงประเด็นขึ้น เร็วขึ้น และนำไปสู่การบรรลุผลสำเร็จในสิ่งที่อ่านมากขึ้นตามไปด้วย

ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

ทฤษฎีการอ่านเป็นข้อสรุปที่เป็นความจริงอย่างกว้าง ใช้เป็นพื้นฐานในการกำหนดแนวทางในการสร้างรูปแบบการอ่าน การศึกษาทฤษฎีการอ่านให้เข้าใจจะเป็นแนวทางในการกำหนดรูปแบบและวิธีสอนให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริง (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2541)

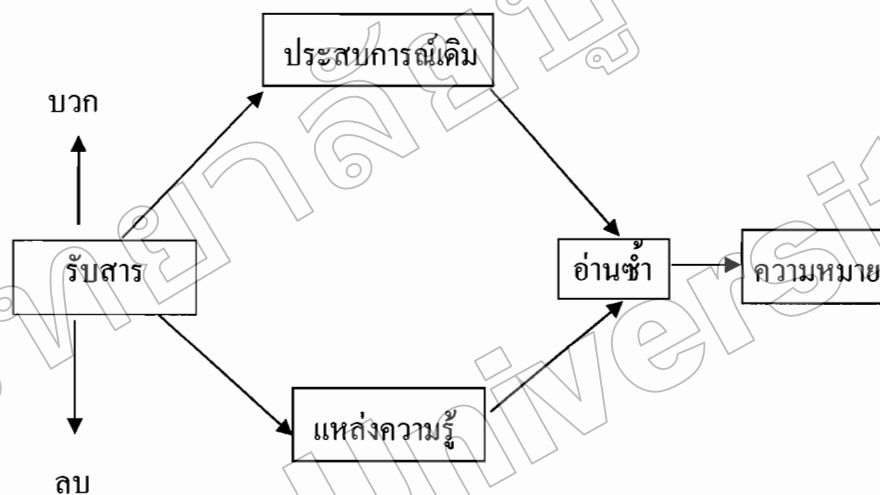
1. ทฤษฎีเน้นความสัมพันธ์ของข้อความ เป็นทฤษฎีที่เน้นใจความสำคัญของสารเป็นหลักในข้อความหนึ่ง ๆ จะมีใจความสำคัญ เมื่อผู้อ่านได้สารแล้วจะนำใจความสำคัญในแต่ละข้อความมารวมกัน โดยต่อเนื่อง แล้วทำความเข้าใจใจความเหล่านั้นอีกครั้งหนึ่ง ทฤษฎีนี้ยังแยกออกไปตามแนวคิดของนักการศึกษา

1.1 ทฤษฎีของ ทราบาสโซ (Trabasso, 1987) ได้กล่าวว่าการอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องและมีความสัมพันธ์กัน 2 ประการ คือ ผู้อ่านรับรู้สารต่อจากนั้นจะทำการเปรียบเทียบโดยอาศัยประสบการณ์เดิม ทฤษฎีนี้ได้เน้นว่าระดับการอ่านของผู้อ่านจะไม่คงที่ ในขณะที่อ่านข้อความผู้อ่านจะควบคุมเพียงโครงสร้างผิวเผินจนกว่าสารที่รับรู้จะได้รับการเปรียบเทียบ เช่น เมื่อเด็กอ่านประโยค “ฉันเห็นลูกบอลสีแดง” เมื่ออ่านเสร็จแล้วหากยังไม่เคยมีประสบการณ์ก่อนว่าสีแดงเป็นอย่างไรก็จำเป็นต้องอาศัยผู้รู้แนะนำ เมื่อเด็กได้พบสิ่งของที่มีสีแดงก็จะใช้ประสบการณ์เดิมมาพิจารณาและตัดสินใจได้

ภาพที่ 1 กระบวนการอ่านตามทฤษฎีของทราบาสโซ (Trabasso, 1987)

1.2 ทฤษฎีของเชส (Chase) และคลาค (Clark, 1987) เป็นทฤษฎีที่เน้นถึงความสัมพันธ์ของใจความที่อ่านกับประสบการณ์เดิม โดยผู้อ่านจะรับสารแล้วทำการเปรียบเทียบกับประสบการณ์จริงและภาพ ถ้าไม่ตรงกับข้อมูลดังกล่าว หรือยังไม่แน่ใจก็จะใช้วิธีการอ่านซ้ำ ซึ่งสารที่ให้ความรู้สึกในทางลบจะใช้เวลาในการรับรู้ไวและนาน หมายความว่าเมื่อรับรู้แล้วจะเก็บไว้นานกว่าสารที่ให้ความรู้สึกในทางบวกซึ่งระยะเวลาในการเก็บจะสั้นหรืออาจลืมได้เร็วกว่าสารที่ให้ความรู้สึกในทางลบ ดังภาพ

ภาพที่ 2 กระบวนการอ่านตามทฤษฎีของเชส (Chase) และคลาค (Clark, 1987)

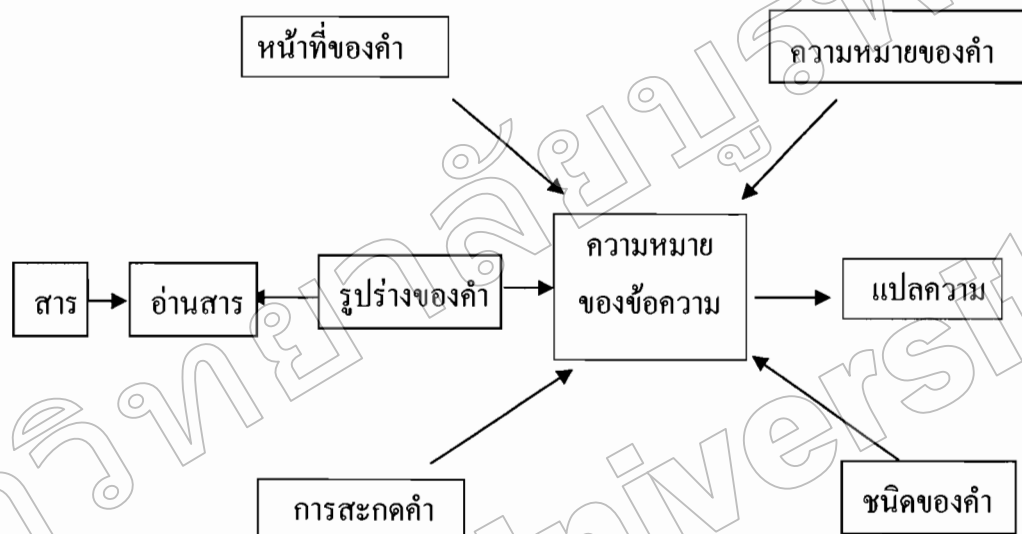
1.3 ทฤษฎีของ รูเมลฮาร์ท (Rumelhart, 1981) ได้กล่าวถึง การอ่านว่าเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน แต่ละขั้นตอนมีความสัมพันธ์กัน ถ้าขาดอย่างใดอย่างหนึ่งก็จะทำให้การอ่านไม่สมบูรณ์ โดยผู้อ่านจะเริ่มอ่านสาร โดยพิจารณาจากคำที่รู้จักเพื่อทำความเข้าใจความหมาย และนำมาเทียบความหมายของคำกับความรู้อื่นที่มีอยู่เพื่อเป็นการพิสูจน์หาข้อเท็จจริง โดยผู้อ่านจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ของคำ ความหมาย การสะกดคำ และชนิดของคำ องค์ประกอบเหล่านี้จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถแปลความของสารได้ หลักสำคัญของทฤษฎีมีอยู่ 4 ประการ คือ

1.3.1 การที่ผู้อ่านจะรับรู้ว่าคำนั้นเป็นคำชนิดใด ต้องสังเกตหน้าที่ของคำที่อยู่ใกล้เคียงในประโยคเดียวกันหรือในข้อความใกล้เคียงกันว่าคำนั้นทำหน้าที่อย่างไร

1.3.2 การที่ผู้อ่านจะรับรู้ความหมายของคำ ขึ้นอยู่กับความเข้าใจความหมายของคำใกล้เคียง อาจเป็นคำที่มาก่อนหรือมาหลังก็ได้ จะเป็นแนวทางชี้แนะให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายใหม่ได้เร็วขึ้น

1.3.3 การที่ผู้อ่านจะรับรู้หน้าที่ของคำนั้น ขึ้นอยู่กับความเข้าใจของผู้อ่านเกี่ยวกับหน้าที่ของคำที่มาก่อนหรือมาหลังคำใหม่ จะเป็นแนวทางช่วยชี้แนะหน้าที่ของคำใหม่ให้ผู้อ่านเข้าใจ

1.3.4 การที่ผู้อ่านจะแปลความหมายของคำขึ้นอยู่กับการชี้แนะของคำบางคำ

ภาพที่ 3 กระบวนการอ่านตามทฤษฎีของรูเมลฮาร์ท (Rumelhart, 1981)

สรุปได้ว่า ทฤษฎีการอ่านเน้นความสัมพันธ์ของคำ ประโยคและข้อความ ผู้อ่านจะต้องรู้จักความหมายของคำ หน้าที่ของคำ ความหมาย ชนิดของคำ โดยใช้ประสบการณ์และความรู้เดิมจะช่วยให้เข้าใจความหมายของบทอ่านได้

2. ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema Theory)

ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ มีความสำคัญอย่างยิ่งในการอ่าน “โครงสร้างความรู้” เป็นโครงสร้างความรู้เดิมเป็นทฤษฎีการอ่านที่มีความสอดคล้องกับหลักการพื้นฐานของมนุษย์ที่ว่ามนุษย์จะเก็บสะสมความรู้จากประสบการณ์เดิมของตนเองไว้ในสมองอย่างเป็นระบบและจะสามารถเข้าใจประสบการณ์ใหม่ที่ผ่านเข้ามาได้ก็ต่อเมื่อสิ่งเหล่านั้นสอดคล้องกับแนวคิดหรือความรู้เดิมซึ่งตนมีรองรับอยู่ในสมองก่อนแล้ว คาร์เรลล์ (Carrell, 1987) ได้แบ่งโครงสร้างความรู้ที่ผู้อ่านใช้ขณะที่อ่านเนื้อเรื่อง เป็น 2 ชนิด คือ

โครงสร้างความรู้ด้านเนื้อหา (Content Schema) หมายถึง โครงสร้างความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่องที่อ่านซึ่งผู้อ่านมีอยู่เดิม ถ้าผู้อ่านคุ้นเคยกับเนื้อหาที่อ่านมาก่อนย่อมเข้าใจเนื้อเรื่อง

ได้ดี แต่ถ้าเป็นเนื้อหาที่ผู้อ่านไม่คุ้นเคยมาก่อนย่อมเข้าใจเรื่องได้ยากกว่า

โครงสร้างความรู้ด้านรูปแบบ (Formal Schema) หมายถึง โครงสร้างของข้อความในลักษณะต่าง ๆ เช่น ข้อความที่ให้ความรู้เชิงสาธกโวหาร หรือนิทาน นิยาย บทความทางวิทยาศาสตร์ ถ้าผู้ฟังมีความรู้สีกว่ต่อลักษณะโครงสร้างของข้อความและรู้จักใช้โครงสร้างความรู้เดิมเหล่านั้นให้เป็นประโยชน์ในขณะที่อ่านก็จะมีส่วนช่วยอย่างมากในด้านความเข้าใจและความทรงจำซึ่งลักษณะโครงสร้างของข้อความของเรื่องต่าง ๆ จะแตกต่างกันออกไป และมีลักษณะโครงสร้างของข้อความเฉพาะแต่ละชนิด เช่น นิทานหรือเรื่องสั้นก็จะมีโครงสร้างเป็นฉาก (Setting) การเริ่มเรื่อง (Beginning) ลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง (Development) และตอนจบ (Ending)

หน้าที่ของโครงสร้างความรู้เดิม

แอนเดอร์สัน (Anderson, 1978) อธิบายถึงหน้าที่ของโครงสร้างความรู้เดิมดังนี้

1. เป็นแนวทางให้ผู้อ่านเกิดการสร้างความคิดในการเชื่อมโยงข้อมูลในบทอ่านกับความรู้เดิมที่ผู้อ่านมีอยู่ได้อย่างเหมาะสมและมีความสัมพันธ์กัน ดังนั้นข้อมูลใดที่สามารถเชื่อมโยงได้กับความรู้เดิมของผู้อ่านก็จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของข้อมูลนั้นได้ง่ายขึ้น
2. ทำให้ผู้อ่านสามารถสรุปอ้างอิงข้อความที่ไม่ชัดเจนได้ เนื่องจากโครงสร้างความรู้เดิมจะช่วยให้ผู้อ่านสรุปอ้างอิงเนื้อเรื่องที่ผู้อ่านยังไม่เข้าใจและไม่สามารถหาความหมายที่ชัดเจนจากรายละเอียดที่ปรากฏในบทความนั้นได้
3. ช่วยในการตรวจสอบและสรุปความ เพราะโครงสร้างความรู้เดิมจะประกอบไปด้วยแบบแผนที่เป็นแนวทางแก่ผู้อ่านในการตัดสินใจเลือกความหมายให้มีความเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง ดังนั้นผู้อ่านสามารถที่จะนำเอาแบบแผนนี้มาเป็นแนวทางในการสร้างบทสรุปเกี่ยวกับเรื่องราวที่อ่านและตัดสินที่ไม่สำคัญออกไป
4. ช่วยให้อ่านจดจำและระลึกเนื้อหาที่ต้องการได้โดยอาศัยเนื้อเรื่องที่ใกล้เคียงกันเป็นหลักและอ้างอิงมาสู่เรื่องที่ผู้อ่านต้องการได้

ริชาร์ด (Richard, 1993) อธิบายถึงหน้าที่ของโครงสร้างความรู้เดิมไว้ดังนี้

1. ช่วยให้อ่านสร้างโครงสร้างของเนื้อเรื่องจากข้อมูลที่ผู้อ่านไปพร้อมทั้งสามารถค้นหาและคัดเลือกข้อมูลออกมาให้ตรงกับจุดประสงค์ในการอ่านของตนเองในแต่ละครั้ง ผู้อ่านจึงสามารถอ้างอิงบทอ่านและทำการคาดเดาเนื้อเรื่องหรือทำนายเกี่ยวกับเรื่องที่จะตามมาได้ล่วงหน้า
2. ช่วยให้อ่านสร้างระบบข้อมูลเพื่อการจดจำโดยที่ผู้อ่านจะสามารถจัดเรียงข้อมูลให้เป็นระเบียบและรวมข้อมูลใหม่ไปเข้ากลุ่มกับข้อมูลเก่าเพื่อสะดวกต่อการจำ เพราะโครงสร้างบทอ่านที่ไม่เป็นระบบจะทำให้ยากต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจ

3. ช่วยให้ผู้อ่านมีความละเอียดรอบคอบในขณะที่กำลังอ่านสิ่งใดสิ่งหนึ่งอยู่รวมถึงการมองให้ลึกซึ้งลงไปในเรื่อง ทำการตัดสินใจและประเมินผลที่จะตามมาได้

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาทั้งสองท่านสรุปได้ว่า โครงสร้างความรู้เดิมเปรียบเสมือนตัวแทนความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งและตัวแทนความรู้ทุกเรื่องจะถูกเก็บเอาไว้ในสมองของมนุษย์อย่างเป็นระบบระเบียบ เมื่อใดที่ผู้อ่านอ่านบทอ่านที่เนื้อหาที่เหมือนหรือคล้ายคลึงกับความรู้เดิมที่ตนเองมีมาก่อนแล้วก็จะทำให้เข้าใจเนื้อหานั้นได้ง่ายและรวดเร็วรวมทั้งมีความเข้าใจในเรื่องนั้นได้มากกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้เดิมในเนื้อหานั้นมาก่อนเลย

กล่าวโดยสรุปคือ โครงสร้างความรู้ด้านเนื้อหาและรูปแบบ ล้วนมีความสำคัญต่อประสิทธิภาพในการอ่าน ถ้าผู้อ่านคุ้นเคยกับ โครงสร้างด้านเนื้อหาและรูปแบบแล้ว ย่อมทำให้การอ่านง่ายกว่าการอ่านเรื่องที่ไม่คุ้นเคยทั้งเนื้อหาและรูปแบบ

การอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านเป็นกระบวนการภาษาด้านการรับสาร ซึ่งไม่ใช่เพียงการอ่านออกเสียงได้หรือการเข้าใจความหมายของคำทุกคำ แต่เป็นกระบวนการที่ผู้อ่านมองและตีความเพื่อให้เข้าใจความหมายและความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน ความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับสติปัญญาและภูมิหลังของการอ่านว่ามีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์เดิมมากน้อยเพียงใด นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านหลายท่านได้ให้ความหมายของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ดังนี้

สมุทรา เชนเชาวิช (2549) กล่าวว่าความเข้าใจ (Comprehension) เป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับการศึกษาและประสบการณ์หลาย ๆ ด้านของแต่ละคน ความเข้าใจถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งของการอ่าน ถ้าอ่านแล้วไม่เกิดความเข้าใจก็อาจกล่าวได้ว่าการอ่านที่แท้จริงยังไม่เกิดขึ้น ความเข้าใจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท

1. ความเข้าใจแบบทันที (Receptive Comprehension) เป็นความเข้าใจที่ต้องอาศัยความรู้ความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ ที่ผู้เขียนใช้เป็นส่วนใหญ่ จะต้องเข้าใจความหมายที่สำคัญ ๆ ของสำนวนและประโยคที่ผู้เขียนใช้

2. ความเข้าใจแบบไตร่ตรอง (Reflective Comprehension) เป็นความเข้าใจที่ต้องอาศัยความรู้ ทักษะและความสามารถในการหลาย ๆ ด้านเป็นหลักใหญ่ เพื่อที่จะได้นำมาใช้เป็นเครื่องมือทำความเข้าใจต่าง ๆ ได้ถูกต้องตามจุดหมายของผู้เขียนว่าต้องการจะอธิบาย ชี้แจง สั่งสอน ชักจูง หรือให้ความเพลิดเพลิน นอกจากนี้จะต้องสามารถพิจารณาไตร่ตรองหาข้อสรุปความหมาย ให้เป็นไปตามความนึกคิดที่ผู้เขียนต้องการ ความเข้าใจแบบนี้จะต้องพึงเหตุผล อาศัยการเปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์ต่าง ๆ หรือสิ่งที่ได้เคยพบเห็นมาแล้วในชีวิตเป็นสำคัญ

กนกรัตน์ ศรีวิจิตร (2531) ได้กล่าวว่าความเข้าใจในการอ่าน คือ การที่ผู้อ่านได้ความหมายจากสิ่งที่ผู้เขียนสื่อความคิดออกมาเป็นตัวอักษร ในการอ่านผู้อ่านจะต้องอ่านด้วยความเข้าใจในข้อความระดับต่าง ๆ เริ่มจากคำ วลี ประโยค อนุเจต และเรื่องราวที่มีความต่อเนื่องกัน ว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไร สามารถจับใจความสำคัญได้

นัททอล (Nuttal, 1996) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ว่า เป็นการอ่านเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการจากงานเขียน เป็นการอ่านเพื่อให้ได้สาร อาจเป็นข้อเท็จจริงที่ทำให้ผู้อ่านสนุกสนานได้แนวคิด เกิดความรู้สึก เป็นต้น

เดอชานท์ (Derchant, 1970) ได้กล่าวว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ หมายถึง การทำปฏิกิริยาโต้ตอบระหว่างการมองเห็นองค์ประกอบในการแปลความ โดยที่ผู้อ่านทำความเข้าใจสัญลักษณ์ที่อ่านแล้วพยายามรวบรวมเข้าเป็นหน่วยความคิดแล้วตีความโดยอาศัยประสบการณ์เดิม และความรู้ของผู้อ่านเองเพื่อประมวลเข้าเป็นความคิดแล้วพิจารณาสรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน

ฟินอคเชียโร และซาโกะ (Finochiaro & Sako, 1983) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า เป็นการรับรู้ต่อสัญลักษณ์ที่เป็นภาษาเขียน การควบคุมความสัมพันธ์ของภาษาและโครงสร้าง ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ และการประกอบกันเป็นคำศัพท์ ความตระหนักถึงความซับซ้อนของภาษา ความสามารถในการใช้คำชี้แนะ (Clues) ที่อยู่ในบริบทมาช่วยในการอ่าน และการรู้เกี่ยวกับเนื้อหาทางวัฒนธรรม

ซวาล แพร์ตกุล (2520) ได้กล่าวว่าความเข้าใจคือ ความสามารถในการผสมแล้วขยายความรู้ความจำให้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล เป็นพื้นฐานของปรัชญาซึ่งจะต้องมีคุณสมบัติ 4 ประการ คือ

1. รู้ความหมายและรายละเอียดย่อย ๆ ของเรื่องนั้นมาก่อนแล้ว
2. รู้ความเกี่ยวข้องความสัมพันธ์ระหว่างชั้นความรู้ย่อย ๆ เหล่านั้น
3. สามารถอธิบายสิ่งเหล่านั้นได้ด้วยภาษาของตนเอง คือ สามารถชี้แจงเรื่องนั้นให้ผู้อื่นรู้ตามด้วยถ้อยคำภาษาใหม่ของตนเองได้
4. เมื่อพบสิ่งอื่นใดที่มีสภาพทำนองเดียวกับที่เคยรู้มาแล้ว สามารถตอบและอธิบายได้

วอลเลซ (Wallace, 1987) ให้ความหมายของความสามารถในการอ่านเพื่อเข้าใจไว้ว่าเป็นกระบวนการตีความ กล่าวคือ การที่ผู้อ่านได้ตอบกับสิ่งที่ผู้เขียน เขียนซึ่งเป็นรูปแบบของการสื่อสารอย่างหนึ่งว่า ผู้อ่านมีจุดประสงค์บางประการในการที่จะทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้เขียน

โร, สตูดท์ และเบิร์นส์ (Roe, Stoodt & Burns, 1987) ได้อธิบายความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า คือ การที่ผู้อ่านใช้ความรู้จากประสบการณ์ของตนเองในการสร้างความหมาย

ใหม่ รวมทั้งตีความและประเมินสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายเอาไว้ และให้ความเห็นว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจกับการอ่านมีความหมายเหมือนกัน โดยให้เหตุผลว่าจุดมุ่งหมายของการอ่านก็เพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่านนั่นเอง ซึ่งผู้อ่านจะใช้ทั้งประสบการณ์ ความคิดรวบยอด และความรู้ในการทำนายข้อความที่ปรากฏไว้ล่วงหน้า แล้วเกิดความเข้าใจในงานเขียนที่ผู้เขียนได้ใช้ความคิดและภาษาประกอบกันขึ้น

สมิธ (Smith, 1998) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ว่าเป็นการที่ผู้อ่านสามารถรับเอาความหมายที่ผู้เขียนตั้งใจใส่ไว้ในตัวอักษร ได้ตรงตามที่ผู้เขียนต้องการ

สวอน (Swan, 1990) กล่าวว่าความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ว่าเป็นการที่ผู้อ่านสามารถอ่านได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพเพื่อที่จะรับข้อมูลจากการอ่านมากที่สุดและเกิดความเข้าใจผิดพลาดน้อยที่สุด

จากความหมายของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักการศึกษา อาจกล่าวได้ว่า ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ คือ ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค ความสัมพันธ์ของแต่ละประโยค แปลความ และประเมินสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายได้

ความสำคัญของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีความจำเป็นสำหรับคนยุคข้อมูลข่าวสารในการแสวงหาความรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นทักษะที่มีความสำคัญต่อนักเรียน เพราะเป็นทักษะพื้นฐานที่นักเรียนสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้และความบันเทิง นักการศึกษา ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านเพื่อความเข้าใจ ดังนี้

เบนเดโอ (Gbenedio, 1986) ได้กล่าวถึงความสำคัญในอ่านเพื่อความเข้าใจว่า ปัจจุบันแม้ว่า การสื่อสารจะมีความก้าวหน้าอย่างสูง มีการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ทันสมัยมาใช้ในการสื่อสารมากมายก็ตาม สิ่งพิมพ์ยังคงมีความสำคัญในระบบการติดต่อสื่อสารทั่วโลก ถ้าปราศจากสิ่งพิมพ์หรือตำราต่าง ๆ ก็คงจะไม่เกิดความก้าวหน้าทางการศึกษาหรือเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ทางวิชาการที่สำคัญ เพราะฉะนั้นการอ่านจึงเป็นความจำเป็นพื้นฐานของมนุษย์ ทั้งเพื่อการศึกษาหาความรู้ พัฒนาและเพิ่มพูนประสบการณ์ต่าง ๆ และเพื่อความบันเทิง โดยเฉพาะในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น การสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษมีความสำคัญยิ่ง เพราะไม่ว่านักเรียนจะสามารถพูดหรือเขียนภาษาอังกฤษได้หรือไม่ก็ตามแต่ทักษะที่ผู้อ่านจะต้องมีคือ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายต่าง ๆ

คาร์เรล (Carrell, 1987) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการอ่านในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศว่า การอ่านมีความสำคัญในการเรียนภาษาของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการเรียนระดับสูง ผู้เรียนจะต้องอ่านหนังสือ แบบเรียน และเอกสารที่เป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้น การอ่านจึงนับว่ามีความสำคัญมาก

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นสำหรับการอ่านหนังสือทุกประเภท เพราะทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจช่วยให้บุคคลอ่านหนังสือได้รวดเร็ว สามารถเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารให้ผู้อ่านทราบได้อย่างถูกต้อง ซึ่งถ้าขาดทักษะด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจแล้วย่อมประสบความล้มเหลวในการอ่าน

ลักษณะของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านจับใจความเป็นพฤติกรรมกรรมการอ่านที่แสดงถึงความเข้าใจในเรื่องราวในลักษณะต่างกัน ผู้อ่านที่มีความเข้าใจในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ จะต้องมีลักษณะดังนี้ (แววมยุรา เหมือนนิล, 2541)

1. การจำลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่านและสามารถเล่าโดยใช้คำพูดของตนเอง
2. การบอกเล่าความทรงจำจากการอ่านในสิ่งที่เฉพาะเจาะจงได้ เช่น ข้อเท็จจริง

รายละเอียด

3. ปฏิบัติตามคำสั่ง หรือข้อเสนอแนะหลังการอ่านได้
4. การรู้จักแยกแยะข้อเท็จจริง ความคิดเห็น หรือจินตนาการได้
5. การรวมข้อมูลใหม่กับข้อมูลเก่าที่มีอยู่แล้วได้
6. การเลือกความหมายที่ถูกต้องและนำไปใช้ได้
7. การให้ตัวอย่างประกอบได้
8. การจำแนกใจความสำคัญและส่วนขยายใจความสำคัญได้
9. การกล่าวสรุปได้

บอนด์ และทิงเกอร์ (Bond & Thinker, 1957) ได้กล่าวถึงพื้นฐานของความเข้าใจในการอ่านจากส่วนย่อยไปจนถึงความเข้าใจส่วนรวม ดังนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ
2. การเข้าใจหน่วยความคิดจากกลุ่มคำ
3. การเข้าใจประโยค
4. การเข้าใจความเป็นตอน ๆ
5. การเข้าใจเรื่องราวทั้งหมด

จากลักษณะการอ่านเพื่อความเข้าใจดังกล่าว อาจสรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ มีลักษณะเป็นพฤติกรรมทางสมอง (Cognitive) ในขั้นความเข้าใจซึ่งแสดงออกในลักษณะของการแปลความ ตีความ และขยายความจากข้อความหรือเนื้อเรื่องที่อ่านได้ถูกต้องเหมาะสม

องค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

การที่จะเกิดความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้นั้น ไม่เพียงแต่ผู้อ่านต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านเท่านั้น ผู้อ่านยังต้องอาศัยองค์ประกอบของการอ่านหลายประการ ซึ่งนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ ดังนี้

แฮร์ริส และสมิธ (Harris & Smith, 1986) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านว่า ประกอบด้วยประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน (Background Experience) ที่จะช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น ความสามารถด้านภาษา (Language Abilities) เช่น ด้านคำศัพท์ คำนวนต่าง ๆ ในประโยคเพื่อใช้ในการตีความของเรื่องที่อ่าน และความสามารถในการคิด (Thinking Abilities) ผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถในการคิด เพื่อทำความเข้าใจเหตุการณ์ ใจความสำคัญหรือความคิดรวบยอดของเรื่องที่อ่าน ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้หากผู้อ่านมีความชอบหรือสนใจในสิ่งที่อ่าน (Affection) จะทำให้สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้นและมีความสุขต่อสิ่งที่อ่านด้วย และสุดท้ายคือ จุดประสงค์ในการอ่าน (Reading Purposes) การที่ผู้อ่านอ่านเรื่องอย่างมีจุดมุ่งหมายในการอ่าน จะทำให้อ่านเรื่องได้ตรงประเด็น ทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้เร็วขึ้นและดีขึ้นด้วย ซึ่งกู๊ดแมน (Goodman, 1973) ก็มีแนวคิดเพิ่มเติมต่างออกไปจาก แฮร์ริส และ สมิธ คือ นอกจากองค์ประกอบด้านความรู้ทางภาษาและประสบการณ์เดิมของผู้อ่านแล้ว ยังต้องมีความสมบูรณ์ของเรื่องหรือบทความที่อ่าน (Conceptual or Semantic Completeness) ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดียิ่งขึ้นและ โครงสร้างของข้อความ (Text Schema) ที่มีความแตกต่างกันไปตามแบบฉบับหรือลักษณะวัฒนธรรมและความรู้ของผู้เขียน ซึ่งการที่ผู้อ่านจะเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนสื่อได้นั้น ผู้อ่านต้องศึกษาวิเคราะห์โครงสร้างของข้อเขียนนั้น ๆ ด้วย นอกจากนี้โคดี้ (Coady, 1979) ได้ให้แนวคิดว่าการอ่านมีเพียง 3 องค์ประกอบเท่านั้น คือ ความสามารถในการใช้ความคิดรวบยอดกับสิ่งที่อ่าน การใช้ความรู้เดิมที่ผู้อ่านมีต่อสิ่งที่อ่าน และการใช้กลวิธีกระบวนการในการอ่าน

สรุปได้ว่า องค์ประกอบหลัก ๆ ในการอ่านเพื่อความเข้าใจประกอบด้วย องค์ประกอบที่เกิดจากตัวผู้อ่านเอง อันได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ความสามารถทางภาษา ความสามารถในการใช้ความคิดเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ประสบการณ์เดิมที่ตัวผู้อ่านมีต่อบทความนั้น ๆ ซึ่งจะทำให้เข้าใจเรื่องได้ง่ายขึ้นและเร็วขึ้นด้วย รวมถึงความสนใจหรือชอบในสิ่งที่อ่าน อันจะทำให้ผู้อ่านมีความสุขต่อสิ่งที่อ่าน และองค์ประกอบที่เกิดจากบทความหรือเนื้อหาที่อ่าน เช่น

ความสมบูรณ์ของบทความหรือเนื้อหา ลักษณะโครงสร้างของข้อความซึ่งแตกต่างกันไปตามแต่ละภาษาของเนื้อหานั้น ๆ นอกจากองค์ประกอบของการอ่านที่ผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจ เพื่อให้การอ่านเกิดประสิทธิภาพมากขึ้นแล้ว ทักษะในการอ่านก็เป็นส่วนหนึ่งก็เป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้อ่านบรรลุผลสำเร็จในการอ่านได้ดียิ่งขึ้นด้วย

ทักษะการอ่าน

ทักษะการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนจึงเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างจริงจัง การจำแนกลักษณะต่าง ๆ ของการอ่าน มุ่งเพื่อให้เห็นกระบวนการของการอ่านว่าต้องอาศัยทักษะในด้านใดบ้างในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

โรบินสัน (Robinson, 1975) ได้แยกระดับการอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นทักษะย่อย ดังนี้

1. การจับใจความสำคัญของเรื่อง (Main Idea)
2. การหารายละเอียด หรือการจับใจความรอง (Details)
3. การเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องได้ (Sequence)
4. การรู้จักเหตุผล (Cause and Effect)
5. การเปรียบเทียบความแตกต่างและความเหมือน (Contrast and Comparison)
6. การรู้จักลักษณะของบุคคลในเรื่อง (Character Traits)
7. การทำนายผลที่จะเกิด (Predicting Outcomes)
8. การสรุปและการสรุปรวบยอด (Conclusion and Generalizations)
9. การรู้จักภาษาอุปมาอุปมัย (Figurative Language)
10. การรู้จักใช้อักษรตัวใหญ่และเครื่องหมายวรรคตอน (Capitalization and Punctuation)
11. การรู้จักอารมณ์และความรู้สึก (Mood and Emotional Reactions)
12. การรับรู้ความสัมพันธ์ของสิ่งที่อ่าน (Perceiving Relationships)
13. การรู้จักสรรพนามและนามที่สรรพนามให้แทน (Pronouns and Antecedents)
14. การรู้ถึงจุดมุ่งหมายและแนวคิดของผู้เขียน (Author's Purpose and Point of View)
15. การรู้จักคำที่เป็นสัญญาณ (Signal Words)
16. การรู้จักคำข้อความแสดงความเป็นนัย (Implication)
17. การรู้จักคำให้หาการอ้างอิง (Reference)
18. การรู้จักคำศัพท์ (Vocabulary)

แม้ทักษะการอ่านทั้ง 18 เป็นทักษะการอ่านที่มีความสำคัญต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจก็ตาม แต่เพื่อให้สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาแกนกลาง พุทธศักราช 2551 ระดับชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 3 ผู้วิจัยจึงพิจารณาเลือก 5 ทักษะที่มีความสอดคล้องกับหลักสูตรดังนี้ คือ

1. การจับใจความสำคัญของเรื่อง (Main Idea)
2. การหารายละเอียด หรือการจับใจความรอง (Details)
3. การรู้จักคำข้อความแสดงความเป็นนัย หรือสรุปความ (Implication or Inference)
4. การรู้จักคำให้หาการอ้างอิง (Reference)
5. การรู้จักคำศัพท์ (Vocabulary)

ทั้งนี้ทักษะทั้ง 5 เป็นทักษะที่สำคัญและเป็นทักษะพื้นฐานที่ช่วยให้ผู้อ่านสามารถติดตามแนวคิดของเรื่องที่อ่านได้ มาร์ธา และดัลลแมน (Matha & Dallman, 1974) ทำให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่อ่าน สามารถจับใจความสำคัญ หารายละเอียด หรือการจับใจความรอง การรู้จักคำข้อความแสดงความเป็นนัย หรือการสรุปความ การรู้จักคำให้หาการอ้างอิง และการรู้จักคำศัพท์และสามารถสรุปเรื่องได้ แสดงว่าผู้อ่านสามารถอ่านเรื่องนั้น ๆ ได้ด้วยความเข้าใจ และสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้เกี่ยวกับการอ่าน สำหรับทักษะอื่นนั้น เป็นเรื่องรายละเอียดที่ผู้อ่านจะต้องได้รับการฝึกฝนในทักษะนั้น ๆ มาก่อน จึงไม่ได้เลือกศึกษาในครั้งนี้ นอกจากนี้ได้มีผู้แสดงความคิดเห็นถึงความสำคัญของทักษะดังกล่าว ไว้ดังนี้

การจับใจความสำคัญ แฮริส (Harris, 1969) กล่าวว่า การจับใจความสำคัญนับว่าเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดทักษะหนึ่ง เพราะผู้อ่านสามารถวิเคราะห์ได้ว่าสิ่งที่อ่านนั้นอะไรคือใจความสำคัญของเรื่องและอะไรคือรายละเอียดปลีกย่อย การที่ผู้อ่านจับใจความสำคัญได้นั้นต้องใช้เหตุผลความเข้าใจในการเลือก และตัดสินใจอย่างถูกต้องแน่นอน บุษ (Bush, 1972) กล่าวว่า ทักษะนี้มีประโยชน์ต่อผู้เรียนตั้งแต่ระดับประถมถึงมหาวิทยาลัย ซึ่งควรได้พัฒนาตั้งแต่เริ่มเรียนและสอนติดต่อกันทุกระดับ เพราะปัญหาการอ่านของผู้เรียนทุกระดับ คืออ่านแล้วจับใจความสำคัญของเรื่องไม่ได้ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สมิท (Smith, 1978) ที่ว่า ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาจะมีปัญหาในเรื่องความเข้าใจในการอ่านเพราะอาจจับใจความสำคัญจากข้อความที่อ่านไม่ได้ ผู้สอนจะต้องให้การสอนและกิจกรรมที่เสริมทักษะ

การหารายละเอียดหรือการจับใจความรอง เป็นทักษะที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความสัมพันธ์ของความคิดและเหตุการณ์ได้ ผู้อ่านสามารถตัดสินใจพิจารณาข้อความที่อ่านด้วยการจับใจความรอง หรือจากการหารายละเอียด อีกทั้งเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาทักษะการอ่านอื่น ๆ เช่น การสรุปความ การพัฒนาทักษะเหล่านี้ ผู้อ่านควรมีทักษะการจับใจความสำคัญและรู้ความหมายของคำศัพท์ก่อน โดยอาศัยข้อมูลและตัวชี้แนะเกี่ยวกับการหารายละเอียด หรือการจับใจความรองจากข้อความที่อ่าน (ประภาศรี ตั้งบรรเจิดสุข, 2526)

แฮริส (Harris, 1969) กล่าวถึง ทักษะการรู้จักคำให้หาคำอ้างอิงว่า ไม่ว่าผู้อ่านจะอ่านเรื่องใดก็ตาม สิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ คือ ความสามารถในการอ้างอิงของเรื่องได้ถูกต้อง ซึ่งบุช (Bush, 1972) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า คนที่มีความสามารถในการอ่านสูงมักจะเข้าใจเรื่องราวเหตุการณ์ในสิ่งที่อ่าน และพอใจในการหาสิ่งที่ผู้เขียนได้อ้างถึง เพราะจะเป็นสิ่งที่นำทางให้ผู้อ่านรู้สึกสนุก แปลกใจ ถ้าผู้เขียนได้ใช้การบอกรายละเอียดของเรื่องด้วยการใช้คำอ้างอิงในเรื่องนั้น ๆ และทำให้ผู้อ่านสามารถรวบรวมเรื่องราวไปกับเรื่องนั้น ๆ ได้ แสดงว่าผู้อ่านอ่านด้วยความเข้าใจอย่างแท้จริง ความคิดนี้สอดคล้องกับความคิดของ โบนิง (Bonning, 1971) ที่ว่าความสามารถในการหาคำอ้างอิง จะเป็นเรื่องที่ท้าทายและสนุกกับการอ่านในเรื่องนั้น ๆ

การรู้จักคำข้อความแสดงความเป็นนัย หรือสรุปความ การที่ผู้อ่านลงความเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ข้อเท็จจริงที่ผู้เขียนกล่าวไว้อย่างชัดเจน และจากความหมายที่ซ่อนอยู่ในข้อความที่อ่านรวมทั้งผู้อ่านจะต้องรู้ว่า ข้อเท็จจริงใดในข้อความที่มีส่วนช่วยให้เกิดการสรุปที่ถูกต้องและเหมาะสม บุช (Bush, 1972) ได้ให้หลักการไว้ว่า ควรเริ่มสอนการฝึกทักษะนี้ให้แก่ผู้เรียนตั้งแต่ระดับชั้นต้น ๆ โดยฝึกให้สรุปจากเรื่องที่อ่าน ทั้งนี้เนื้อเรื่องหรือข้อความที่นำมาฝึกควรมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย

การรู้จักคำศัพท์ บุช (Bush, 1972) กล่าวว่า ควรเริ่มสอนการฝึกทักษะในการรู้จักความหมายของคำศัพท์นี้ให้แก่ผู้เรียน ตั้งแต่ระดับชั้นต้น ๆ โดยฝึกให้ท่องคำศัพท์จากเรื่องที่อ่าน ทั้งนี้เนื้อเรื่องหรือข้อความที่นำมาฝึกควรมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย ซึ่งทักษะนี้มีความสำคัญไม่น้อยกว่าทักษะอื่น ๆ เพราะถ้าผู้อ่านไม่รู้คำศัพท์ที่เป็นสัญญาณเตือนให้รู้ว่าการจะประสบความสำเร็จในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจให้เข้าใจนั้นสิ่งสำคัญคือการรู้จักคำศัพท์

จากความคิดต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับทักษะย่อย ๆ ทั้ง 5 ทักษะนี้ จึงเห็นว่า ทักษะดังกล่าวเป็นทักษะที่มีความสำคัญต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นทักษะพื้นฐานที่จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถติดตามเรื่องและจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ สามารถเข้าถึงความสัมพันธ์ของรายละเอียดหรือการจับใจความรอง รู้จักการใช้ดุลยพินิจในการสรุปถึงความเป็นไปของเรื่องที่อ่านได้ จึงนับเป็นทักษะพื้นฐานในการอ่านเพื่อความเข้าใจอย่างแท้จริง

การประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน ตามหลักสูตรสถานศึกษา พุทธศักราช 2551

การประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน เป็นการประเมินศักยภาพของผู้เรียน ในการอ่านจากหนังสือเรียน เอกสาร และจากสื่อต่าง ๆ เพื่อหาความรู้ เพิ่มพูนประสบการณ์ ตลอดจนเพื่อความสุนทรีย์ ซึ่งผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน แล้วนำมา วิเคราะห์เนื้อหาสาระที่อ่าน นำไปสู่การแสดงความคิดเห็น การสังเคราะห์สร้างสรรค์ การแก้ปัญหา ในเรื่องต่าง ๆ และถ่ายทอดความคิดนั้นด้วยการเขียนที่มีสำนวนภาษาที่ถูกต้องมีเหตุผลและลำดับ ขั้นตอนในการนำเสนอซึ่งสะท้อนถึงสติปัญญา ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถในการคิด วิเคราะห์ แก้ปัญหาและสร้างสรรค์จินตนาการอ่านเหมาะสมและมีคุณค่าแก่ตนเอง สังคม และ ประเทศชาติ รวมทั้งนักเรียนสามารถสร้างความเข้าใจแก่ผู้อ่านอย่างชัดเจนเหมาะสมตามระดับ ความสามารถในการแต่ละระดับชั้น

การประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียนสื่อความ เป็นเงื่อนไขสำคัญที่สถานศึกษา กำหนดให้ผู้เรียนทุกคนต้องได้รับการประเมินให้ผ่านตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด จึงจะได้รับการตัดสินการศึกษาแต่ละระดับชั้น ทั้งนี้เพราะการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน จะช่วยให้ผู้เรียน ได้รับการฝึกฝนให้มีความสามารถพื้นฐานของการเรียนรู้ในทุกๆด้านอย่างจริงจัง อันเป็นสิ่งสำคัญ อย่างหนึ่งในการพัฒนาและยกระดับคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา ในส่วนของการประเมิน การอ่าน คิดวิเคราะห์และเขียน ตามหลักสูตรสถานศึกษา พุทธศักราช 2553 ตามหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ดังนี้

หลักการประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน

1. ประเมินเพื่อปรับปรุงพัฒนาผู้เรียนและประเมินเพื่อการตัดสินการเลื่อนชั้นและจบการศึกษาระดับต่าง ๆ
2. ใช้วิธีการประเมินที่หลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินการออกซึ่งความสามารถ ดังกล่าวอย่างเต็มตามศักยภาพและความเชื่อมั่นจากการประเมิน
3. การกำหนดภาระงานให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติควรสอดคล้องกับขอบเขตและประเด็น การประเมินที่กำหนด
4. ใช้รูปแบบ วิธีการประเมินและเกณฑ์การประเมินที่ได้จากการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง

ขอบเขตการประเมิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3

การอ่านจากสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่ให้ข้อมูลสารสนเทศ ข้อคิด ความรู้ เกี่ยวกับสังคมและสิ่งแวดล้อม ที่เอื้อให้ผู้เรียนนำไปคิดวิเคราะห์ วิเคราะห์ สรุปแนวคิดคุณค่าที่ได้ นำไปประยุกต์ใช้ด้วยวิจารณญาณ และถ่ายทอดเป็นข้อเขียนเชิงสร้างสรรค์หรือรายงานด้วยภาษา

ที่ถูกต้องเหมาะสม เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ วารสาร หนังสือเรียน บทความ สุนทรพจน์ คำแนะนำ คำเตือน แผนภูมิ ตาราง แผนที่

ตัวชี้วัดความสามารถในการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน

1. สามารถคัดสรรสื่อที่ต้องการอ่านเพื่อหาข้อมูลสารสนเทศได้ตามวัตถุประสงค์ สามารถสร้างความเข้าใจและประยุกต์ใช้ความรู้จากเรื่องที่อ่าน
2. สามารถจับประเด็นสำคัญและประเด็นสนับสนุน ได้แย้ง
3. สามารถจับใจความสำคัญ ใจความรอง รายละเอียด การอ้างอิง หรือสรุปความ และ คำศัพท์ของเรื่องที่อ่าน

4. สามารถสรุปคุณค่า แนวคิด แรงคิดที่ได้จากการอ่าน

5. สามารถสรุป อภิปราย ขยายความคิดเห็น ได้แย้ง สนับสนุน โน้มน้าว โดยการเขียน สื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ผังความคิด เป็นต้น

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้เกณฑ์ การวัดผลของกระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2551 ดังนี้

คะแนนร้อยละ	80-100	หมายถึง	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีเยี่ยม
คะแนนร้อยละ	75-79	หมายถึง	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีมาก
คะแนนร้อยละ	70-74	หมายถึง	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี
คะแนนร้อยละ	65-69	หมายถึง	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์พอใช้
คะแนนร้อยละ	60-64	หมายถึง	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์พอใช้
คะแนนร้อยละ	50-59	หมายถึง	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์อ่อน
คะแนนร้อยละ	50-54	หมายถึง	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์อ่อนมาก
คะแนนร้อยละ	0-49	หมายถึง	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำ

การวิจัยครั้งนี้เน้นการวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ทักษะ ที่ผู้วิจัยเลือกศึกษา คือ การจับใจความสำคัญ การจับใจความรอง หรือรายละเอียด การหาการอ้างอิง การรู้จักคำข้อความแสดงความเป็นนัย หรือสรุปความ และคำศัพท์ ในการประเมินความสามารถ ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในครั้งนี้ ใช้เกณฑ์การวัดวัดผลของกระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2551

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

อ้อยทิพย์ รุจิเรข (2524) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 210 คน ผลปรากฏว่าความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 56.04 และทักษะการอ่านที่นักเรียนมีมากที่สุดคือ การตัดสินใจเท็จจริงและข้อความที่เป็นข้อคิดเห็น ทักษะที่มีน้อยที่สุดคือการอนุมานหรือสิ่งที่ผู้เขียนมิได้กล่าวไว้โดยตรง

วิลาวัลย์ สมมาตร (2525) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นตีความ 3 ทักษะ คือ การจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การสรุปความ ของนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 109 ผลปรากฏว่า นิสิตส่วนใหญ่มีความสามารถในการอ่านขั้นตีความทั้ง 3 ทักษะอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

ประภาศรี ตั้งบรรเจิดสุข (2526) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นตีความ 5 ทักษะ คือ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การรู้จักเหตุและผล การสรุปความ การคาดการณ์ล่วงหน้า ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษในจังหวัดชัยนาท จำนวน 386 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านขั้นตีความอยู่ในระดับไม่น่าพอใจ ความสามารถของนักเรียนส่วนมากไม่อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเทียบกับเกณฑ์การให้ระดับผลการเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ

นงพร เตชนราเดช (2534) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจความหมายของคำ ประโยคและอนุเจต กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดอุดรธานี จำนวน 219 คน โดยใช้แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายระดับคำ แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายระดับประโยค แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจความหมายระดับคำ ประโยค อนุเจต ทั้ง 3 ด้าน มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ธนิตรา ขวัญใจ (2537) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ระดับอภิปัญญา กับแผนการเรียน ซึ่งมีผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนที่เรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ใช้กลวิธีการฝึกฝนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนด้วยตนเองในระดับที่ไม่แตกต่างกัน แต่สำหรับกลวิธีการวางแผนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และกลวิธีประเมินความก้าวหน้าทางเรียนภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนแผนการเรียนศิลป์-ภาษาใช้มากกว่านักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์

สุภาพร ชิมวิสัย (2551) ได้ศึกษาความสามารถและปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของ นิสิตวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับ ปานกลาง และการศึกษาชี้ให้เห็นว่าสาเหตุสำคัญของปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตคือนิสิตไม่อ่านหนังสือ และใช้เวลาเพียงเล็กน้อยในการอ่านภาษาอังกฤษ

งานวิจัยต่างประเทศ

บรูคส์ (Brooks, 1975) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการอ่านและความเข้าใจในการอ่าน โดยมีกลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 9 จำนวน 90 จากโรงเรียนโคลัมบัสซิตี (Columbus City School) ในสหรัฐอเมริกา ผลวิจัยปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการกับความเข้าใจในการอ่าน

ไฮนด์ (Hynd, 1977) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านและทักษะในการเข้าใจโครงสร้างลึก โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียน เกรด 4 5 และ 6 จำนวน 315 คน ของโรงเรียนรัฐอินิออนส์ โดยใช้แบบสอบ “Gates-MacGinitie Reading Tests” เป็นเครื่องมือในการวิจัย ผลการวิจัยสรุปว่าความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กับทักษะในการเข้าใจโครงสร้างลึก

โคคาดาดี้ และเคอร์ริเมน (Khodadady & Kerrimen, 1996) ได้ศึกษาความรู้เรื่องของคำศัพท์จากบริบทและความเข้าใจในการอ่าน การประเมินผลและความสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่าความรู้ด้านคำศัพท์มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่าน นอกจากนี้ยังพบว่า แบบทดสอบที่สร้างขึ้นจากบทความที่เป็นของจริง และแบบทดสอบที่ไม่ได้มีการดัดแปลงไม่มีผลต่อความรู้ในเรื่องคำศัพท์ของนักเรียน แต่กลับเป็นสิ่งที่ง่ายกว่าในการตอบข้อคำถามของนักเรียนที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา

สตีเวนส์ (Stevens, 1980) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่านจากการอ่านเรื่องที่สนใจของนักเรียนที่มีความสามารถสูง ที่มีคะแนนตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 83 ขึ้นไป กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในเกรด 5 และ 6 โดยได้สำรวจความสนใจในการอ่านจากรายการ 25 เรื่อง ซึ่งมีระดับความสนใจตั้งแต่ 1-7 เลือกเรื่องที่นักเรียนให้ความสนใจมาให้อ่าน แล้วทดสอบความเข้าใจในการอ่าน ผลปรากฏว่า เรื่องที่นักเรียนสนใจเป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีผลทำให้นักเรียนอ่านได้ง่ายและสะดวกในการทำ ความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน นอกจากนี้ยังพบว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศกับความเข้าใจในการอ่านจากการอ่านเรื่องที่สนใจ

แมคคัลลัฟ (McCullough, 1997) ได้ทดสอบความสามารถในการอ่านเกี่ยวกับการจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ และการสรุปความ ของนักเรียนเกรด 1 และ 2 จำนวน 212 คน ในมลรัฐเวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านแต่ละทักษะมีความสัมพันธ์กัน อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้สรุปว่าการที่จะวัดความสามารถของนักเรียน

ในทักษะใดทักษะหนึ่งแล้วจะนำไปเปรียบเทียบกับความสามารถในการอ่านของนักเรียนเกรด 1 และ 2 โดยการให้ตอบคำถามเกี่ยวกับการจับใจความ เรียงลำดับเหตุการณ์และการสรุปความ ปรากฏว่านักเรียนเหล่านี้สามารถอ่านได้ไม่มีปัญหาทุกระดับ

ซู เซียง (Tzu-Hsiang, 1993) ได้ศึกษาผลของการใช้กลวิธีการอ่านและความตระหนัก ในการรู้คิดที่มีต่อการพัฒนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวจีนในระดับเกรด 11 กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนชาวจีนที่เรียนในระดับเกรด 11 จำนวน 47 คน ที่อ่านนิทานและนิทานที่มีคติสอนใจ โดย ให้ตอบแบบสอบถามแบบมีโครงสร้าง ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชาวจีนระดับเกรด 11 ใช้กลวิธี การอ่านพื้นฐาน 6 วิธี คือ 1) ตัวชี้แนะ 2) ความรู้เดิม 3) ตัวชี้แนะที่เป็นรูปภาพ 4) การอ่านซ้ำ 5) ชนิดของคำ 6) ความรู้ที่เกิดขึ้นเอง (Intuition) โดยกลวิธีตัวชี้แนะ (Context Clue) เป็นวิธีที่ นักเรียนนำมาใช้มากที่สุด

ซุง (Chung, 2000) ได้ศึกษาเรื่องความเข้าใจตัวชี้แนะและความเข้าใจในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านต่ำซึ่งแตกต่างจากกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่าน สูงและปานกลาง ต้องอาศัยตัวชี้แนะที่ชัดเจนเป็นเครื่องมือในการหาความหมายศัพท์ ตัวชี้แนะ ที่เพิ่มเติมเข้ามาจะมีผลช่วยให้กลุ่มที่มีความสามารถต่ำอ่านได้ดีขึ้น ซึ่งก็สอดคล้องกับพื้นฐานทาง ภาษาศาสตร์ในด้านสัมพันธภาพ เพราะตัวชี้แนะเป็นลักษณะเฉพาะของข้อความซึ่งควรตรวจสอบ ตัวชี้แนะ และความเข้าใจในการอ่านจากแนวคิดในทัศนะทางภาษาศาสตร์

โฮวาร์ด (Howard, 2000) ได้ศึกษาการอ่านโดยสร้างโปรแกรมเพื่อศึกษาการอ่านคำศัพท์ ความเข้าใจและเจตคติของนักเรียนในเกรด 3-5 ในรัฐเวอร์จิเนีย การสร้างโปรแกรมนี้เพื่อปรับปรุง ความเข้าใจในการอ่านและผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำศัพท์และเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนที่มี ฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ โดยแบ่งเป็นกลุ่มสูงคือ ได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 74 และกลุ่มต่ำ ซึ่งได้ คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 74 พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและ ความเข้าใจสูงขึ้นแสดงว่าโปรแกรมนี้สามารถพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนให้ดีขึ้นได้

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องของไทยและต่างประเทศ ทำให้ผู้วิจัยเห็นแนวทาง ในการวิจัยเพื่อให้ทราบถึงความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา ๔๑ (บ้านคลองเขตร) เพื่อเป็นประโยชน์ในการจัด การเรียนการสอนต่อไป